

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου (Μελέτιος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

1. Φορτώνεις τόν πόνο σου στόν Χριστό;

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο μᾶς μίλησε γιά δύο πονεμένους ἀνθρώπους. Ἔχει λοιπόν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, γιατί ὅλοι μας στή ζωή μας εἴμαστε ἀρκετά πονεμένοι. Ὁ ἕνας γιατί ὁ θάνατος πῆρε προσφιλή του πόσωπα. Ὁ ἄλλος γιατί μιά ἀρρώστια ἀνίατη κάνει νά ὑποφέρει αὐτός ἢ κάποιος δικός του. Καταλαβαίνουμε τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐπειδή καί ἐμεῖς ἔχουμε πονέσει καί γι' αὐτό τούς κατανοοῦμε.

Οἱ δύο πονεμένοι ἄνθρωποι τοῦ Εὐαγγελίου πλησίασαν τόν Χριστό καί βρῆκαν κοντά του ἔλεος καί βοήθεια. Ἄς δοῦμε καί ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἀφήσουμε τά προβλήματά μας καί τόν πόνο μας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Στά χέρια του, στά πόδια του, στήν καρδιά του, γιά νά μᾶς ἐλεήσει καί νά μᾶς ἀντιμετωπίσει κατά τήν εὐσπλαγχνία του.

Λέγει τό Εὐαγγέλιο ὅτι πῆγε στόν Χριστό ἕνας μέγας ἀρχοντας, ἀρχισυνάγωγος. Ὀνομαζόταν Ἰάειρος. Τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ή κοπέλλα μου, δώδεκα χρονών κοριτσάκι είναι άρρωστο και πεθαίνει. Έλα στο σπίτι μου, να κάνεις κάτι να την θεραπεύσεις.

Και ο Χριστός με την καλωσύνη του, απάντησε:

-Έρχομαι. Πάμε.

Πρώτο δίδαγμα. Τί μεγάλο πράγμα είναι να επικαλείται κανείς την βοήθεια, τό έλεος, την συμπαράσταση του Χριστού. Να ψάχνει να τον βρει εκεί που είναι. Να του μιλήσει. Να του πει τον πόνο του. Να τον παρακαλέσει. Είναι ή πιο σωστή σχέση που μπορεί να δημιουργήσει ο άνθρωπος με τον Θεό. Έρώτημα:

-Εσύ αδελφέ μου, ψάχνεις να τον βρεις τον Χριστό; Τόν κυνηγάς, τόν έχεις πάρει από πίσω; Του μιλάς; Του εκθέτεις τον πόνο σου; Περιμένεις κάτι;

2. Κράτα γερά την πίστη

Ο Χριστός απάντησε στον αρχισυνάγωγο: «Πάμε». Και πήραν τον δρόμο για τό σπίτι του. Εκεί που πήγαιναν, μαζεύτηκε τριγύρω κόσμος πολύς και τόν συνέθλιβαν. Έπεφταν πάνω του και τόν στρίμωνναν. Όπως τυχαίνει καμιά φορά να περπατάμε στο δρόμο και να είναι τόσος κόσμος που να μάς στριμώννουν, να μήν μπορούμε να αναπνεύσομε.

Ανάμεσα στο πλήθος, ήταν μία γυναίκα άρρωστη. Έπασχε δώδεκα χρόνια από ασθένεια ανίατη. Είχε καταδαπανήσει τά πάντα στους γιατρούς, δέν της είχε μείνει τίποτε, εκτός από την άρρώστια της. Και ακούγοντας και ξέροντας για τόν Χριστό, τί είναι και τί έκανε, έκανε την σκέψη: «Αυτού, αρκεί να πάω να πιάσω τό ρούχο του, ίσα να τό ψηλαφήσω, να ακουμπήσουν τά δάχτυλά μου πάνω στο ρούχο του και θά γίνω καλά. Γιατί τί να του πώ; Πώς να τό πώ μπροστά στον κόσμο αυτό που μου συμβαίνει;».

Πήγε λοιπόν ή γυναίκα αυτή πίσω από τόν Χριστό και ακούμπησε τό ρούχο του στην άκρη. Και ακουμπώντας τό ρούχο του κατάλαβε ότι κάτι σταμάτησε. Ότι έφυγε από πάνω της ή άρρώστια. Από ποϋ τό κατάλαβε; Αφοϋ έτρεχε τό αίμα συνεχώς και πονούσε. Και τώρα σταμάτησε τό αίμα και έπαυσε να πονάει.

Άλλά ενϋ αυτή αισθανόταν μεγάλη χαρά που έγινε καλά, ακουσε τόν Χριστό να φωνάζει:

-Κάποιος με ακούμπησε. Κάποιος με ακούμπησε.

Του λέει ο Πέτρος:

-Χριστέ μου, τί λόγια είναι αυτά; Ο κόσμος πέφτει επάνω σου, και λέμε να σε

γλυτώσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. «Συνθλίβουσί σε». Λές καί εΐμαστε σέ λιοτριβιό. Πού βάζουν τίς έληές καί τίς κάνουν λειώμα. Έτσι προσπαθοΰμε νά σέ προστατεύσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. Καί λές έσύ, κάποιος μ' άκούμπησε; Εΐπε ό Χριστός:

-Κάποιος μέ άκούμπησε. Διαφορετικά μέ άκούμπησε. Ήθελημένα καί μέ σκοπιμότητα μέ άκούμπησε.

Κατάλαβε ή γυναίκα. Καί ήλθε μπροστά καί στάθηκε γονατιστή στά πόδια του ή αίμορροοΰσα. Δώδεκα χρόνια αίμορροοΰσα πού δαπάνησε όλα της τά ύπάρχοντα στους γιατρούς, χωρίς νά ώφεληθει καθόλου. Ήλθε έπεσε μπροστά του γονατιστή καί τοΰ εΐπε όλη τήν αλήθεια. Τότε ό Χριστός τής εΐπε:

-Θάρσει, έχε θάρρος. Μή φοβᾶσαι. Ή πίστη σου σέσωκέ σε.

Τί σημαίνουν αυτά τά λόγια; Σημαίνουν· «καλά περπατᾶς παιδί μου, στό δρόμο τοΰ Θεοΰ εΐσαι. Κράτα γερά τήν πίστη αυτή πού έχεις καί θά φτάσεις στήν αιώνια ζωή. Όχι άπλῶς στήν ύγεία σου».

3. Παχειά λόγια εΐναι ή πίστη;

Έρώτημα τώρα γιά μᾶς. Πόσα έχουμε άκούσει γιά τό Χριστό; Σίγουρα περισσότερα άπ' όσα εΐχε άκούσει εκείνη. Καί ξέρουμε ότι εΐναι ό Θεός τής δόξης. Ξέρουμε ότι μία σταγόνα άπό τό αίμα του, άρκεΐ γιά νά μᾶς καθαρίσει άπό κάθε άμαρτία. Ξέρουμε ότι εΐναι ό Παντοδύναμος Θεός. Λοιπόν; Κάθε πόσο πρέπει νά τοΰ πιάνουμε τό ροΰχο, νά τόν άγγίζουμε; Ήθελημένα, μέ έλπίδα;

Ποΰ θά πᾶμε νά τόν βροΰμε, γιά νά τόν άγγίξουμε;

Έδῶ στήν Έκκλησία. Στήν Έκκλησία βρίσκεται ό Χριστός καί δῶ μέσα μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αίμα του. Τί λένε οί ιερείς; «Κύριε, σέ παρακαλοΰμε, καταξίωσε, καταδέξου, σύ νά κοινωνήσεις έμᾶς τούς παπᾶδες. Έσύ μόνος σου. Μέ τά δικά σου χέρια. Καί νά μᾶς αφήσεις μετά έμᾶς, μέ τά δικά μας χέρια νά μεταδώσουμε στόν κόσμο, στό λαό σου, στά παιδιά σου, τό σῶμα σου καί τό αίμα σου. Γιά τήν σωτηρία όλων».

Κάποια φορά ήταν ένας ἄρρωστος άνθρωπος, σύρος άξιωματοΰχος, πού λεγόταν Νεεμάν. Αὐτός λοιπόν πήγε στόν προφήτη Έλισαΐο καί τόν παρακάλεσε νά τόν κάνει καλά. Νά κάνει κάτι μέ τήν δύναμη τοΰ Θεοΰ. Νά τόν κάνει καλά, άφοΰ ανθρώπινα δέν γινόταν τίποτε. Ό Έλισαΐος τοΰ εΐπε:

-Πήγαινε καί πλύσου έπτά φορές στόν Ίορδάνη, καί θά γίνεις καλά.

Έκανε ό Νεεμάν τήν σκέψη: «Καί γιατί νά πάω στόν Ίορδάνη; Δέν βρίσκω δά

καθαρότερο νερό πουθενά; Τά δικά μας ποτάμια, στόν τόπο μου, εἶναι πολύ καλύτερα». Καί ἤθελε νά φύγει ἀγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ προφήτη Ἐλισαίου. Πόσες φορές καί ἐμεῖς δέν παθαίνουμε κάτι τό ἀνάλογο; Μᾶς λέει ὁ παπᾶς κάτι γιά τό καλό μας. Γιά τήν σωτηρία μας, γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Καί τί λέμε; «Μά τί βρῆκε ὁ παπᾶς νά μοῦ πεῖ νά κάνω. Σπουδαῖο πράγμα. Μήπως δέν τό ἤξερα;» Καί θέλουμε νά κάνουμε τό δικό μας.

Λέει στό Νεεμάν ἕνας δοῦλος του, ἕνας ὑπηρέτης του:

-Ἄρχοντά μου, ἄν ὁ προφήτης σοῦ ἔλεγε κάτι μεγάλο πού σέ κατέπλησσε, σοῦ ἔκανε ἐντύπωση, θά τό ἔκανες;

-Ὅπωςδήποτε, λέει ἐκεῖνος.

-Καλά καί ἐπειδή σου εἶπε μία ἀπλή κουβέντα, σοῦ πέφτει λίγη; Ἰσχυροῦσα ἡ οὐσία ὅτι εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί προφήτης;

Λόγια ἐντυπωσιακά ψάχνουμε νά βροῦμε στόν Χριστό καί στή θρησκεία; Ἡ τή ζωή τήν ἀληθινή· ἀπό τήν χάρη του καί ἀπό τό ἔλεός του;

Ὅποιος ἔχει μυαλό, μυαλό κατά Θεόν, τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐκείνη ἡ αἰμορροῦσα, πού εἶπε: «πάω νά ἀκουμπήσω τήν ἀκρούλα ἀπό τό ροῦχο του καί ἀρκεῖ». Καί κάνει καί αὐτός τό ἴδιο.

Πῶς τό κάνει;

Λέει:

-Ξύπνησα τό πρωί. Τί εἶναι τό χρέος μου; Νά μιλήσω στό Θεό. «Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ ἐλέησες καί σηκώθηκα καλά. Καί τώρα νά σέ δοξολογήσω». Ἡ, «Κυριακή σήμερα, ἔχουμε Ἐκκλησία. Πάω καί ἐγώ νά σέ δοξολογήσω, νά ἀπλώσω τό χέρι μου νά σοῦ ἀνάψω ἕνα κεράκι. Νά ἀπλώσω τήν καρδιά μου νά σοῦ πῶ τόν πόνο μου καί νά σέ παρακαλέσω νά ρθεῖς κοντά μου. Νά μέ ἐλεήσεις καί νά μέ βοηθήσεις».

Ἄλλο παράδειγμα. Βρῆκε μιά μέρα ὁ Χριστός ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Καί τί ἔκανε; Ἐσκυψε κάτω, ἔφτειαξε λίγη λάσπη καί τοῦ τήν ἔβαλε στά μάτια. Μετά τοῦ λέει:

-Καί τώρα πήγαινε πλύσου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ἄν ἔλεγε ὁ στραβός:

-Έ, καλά. Λίγο νεράκι χρειάζεται. Γιατί νά πάω τόσο δρόμο μέχρι την κολυμβήθρα του Σιλβάμ, για νά πλύνω την λάσπη από τά μάτια μου;

Άραγε θά γινόταν καλά; Όχι! Γιατί δέν θά γινόταν καλά; Γιατί έβγαλε τόν λόγο του Θεού σκάρτο. Έλλειπή. Ότι λέει καί μερικά πράγματα περιττά. Καί άνόητα. Τό μεγάλο λάθος μας είναι, όταν έμεις προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό δίκιο καί τό σωστό μέ τά δικά μας μάτια καί τό δικό μας μυαλό καλύτερα από εκείνο πού μάς λέει ο Θεός. Αυτό είναι τό μεγάλο μας λάθος.

Μίλησε ο Θεός; Θεού λόγια είναι. Πάνω απ' όλα είναι. Γιατί; Γιατί είναι ή σοφία ή αληθινή, ή δύναμη ή αληθινή καί ή καλωσύνη για μάς ή άπέραντη.

4. «Προσδοκῶ ανάστασιν νεκρῶν». Νά ή οὐσία

Συνέχισαν τόν δρόμο τους ο Χριστός μέ τόν αρχισυνάγωγο καί νά έρχονται άνθρωποι του αρχισυναγώγου καί λένε:

-Μήν ταλαιπωρεῖς τόν διδάσκαλο. Τό κορίτσι πέθανε. Καί άφοῦ πέθανε, δέν γίνεται πιά τίποτε.

Τί θά περίμενε κανείς εκείνη την στιγμή; Νά πει ο αρχισυνάγωγος:

-Λυποῦμαι Χριστέ μου. Ευχαριστῶ πού ήλθες μέχρι εδώ, έγώ τώρα τρέχω γιατί έχω κηδεία. Άντε, καλά νά είσαι.

Του λέει ο Χριστός:

-Μή φοβᾶσαι. Μόνο πίστευε. Καί θά σωθεῖ τό κορίτσι. Δέν πέθανε, κοιμάται. Καί συνέχισε τόν δρόμο.

Πήγαν στό σπίτι καί βρήκαν μαζεμένο όλο τό χωριό νά κλαῖνε.

Λέει ο Χριστός:

-Μήν κλαῖτε, δέν πέθανε.

Καί άρχισαν νά γελᾶνε εις βάρος του· οι άνθρωποι. «Καταγέλων αυτού». Γιατί τό ξέρανε. Τό παιδί είχε πεθάνει.

Άλλά ο Χριστός δέν έδωσε σημασία. Πήρε τόν πατέρα, την μητέρα καί τούς τρεις άποστόλους Πέτρο, Ιάκωβο καί Ιωάννη, μπήκαν στόν τόπο πού ήταν τό φέρετρο, καί έβγαλε τόν κόσμο έξω. Έπειτα, έπιασε τό κορίτσι από τό χεράκι καί του είπε:

-Κορίτσι μου, σήκω.

Τό τράβηξε από τό χεράκι καί ἡ νεκρή κοπέλλα σηκώθηκε. Γιατί; Γιατί ὁ Χριστός εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Τί λέμε στά μνημόσυνα; «Ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεύς καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Τό θαῦμα πού ἔκανε τότε ὁ Χριστός, δείχνει ὅτι καί τούς δούλους τοῦ Θεοῦ πού τελοῦμε τά μνημόσυνά τους, ἔχει τήν δύναμη νά τούς ἀναστήσει. Καί θά τούς ἀναστήσει τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας, πού θά μαζευτοῦμε ὅλοι μαζί στή Βασιλεία του. Αὐτό ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία. Σημασία δέν ἔχει τό «ἐδῶ καί τώρα», «τώρα τό θέλω». Ἀλλά ἡ οὐσία πού εἶναι τό «Προσοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Καί ἐπειδή περιμένομε τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν γι' αὐτό σ' ὀλόκληρη τή ζωή μας παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς ἐλεήσει.

Εἶναι μεγάλο πράγμα νά μᾶς κάνει καλά ἀπό μία ἀρρώστια τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως πολύ μεγαλύτερο νά μᾶς κάνει καλά ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μας. Νά μᾶς θεραπεύει ἀπό τήν ἀμαρτία μέ τήν ἐξομολόγηση καί μέ τήν Θεία Κοινωνία.

Εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο, νά μήν πηγαίνει κανείς στό γιατρό, ὅταν εἶναι ἄρρωστος. Καί νά μένει στό σπίτι του νά ἀργοπεθαίνει, ἐνῶ μπορούσε νά γίνει εὐκολα καλά.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο εἶναι πολύ πιό ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος πού διαπιστώνει ὅτι ἔχει αἰτίες (καί ποιός δέν ἔχει;) νά χάσει τήν αἰώνια ζωή, ἐξ' αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν του καί δέν πηγαίνει στήν Ἐκκλησία νά παρακαλέσει τόν Θεό. Καί δέν πηγαίνει στόν παπᾶ νά ἐξομολογηθεῖ καί δέν πηγαίνει νά κοινωνήσει.

5. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει;

Δύο μεγάλα θαύματα ἔκανε ὁ Χριστός, γιά νά μᾶς τονίσει τό ἴδιο πράγμα. Δώδεκα χρόνια ἄρρωστη μία γυναίκα, ἔγινε καλά. Σωματικά καί ψυχικά. Δώδεκα χρονῶν τό μικρό παιδί πού πέθανε καί τό ἀνάστησε ὁ Χριστός. Τίποτε δέν εἶναι δύσκολο καί ἀδύνατον γι' αὐτόν. Τό ἐρώτημα εἶναι: Ἐσύ ἀδελφέ, καλλιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά πιστεύεις στόν Χριστό; Καλλιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά ἔχεις ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό; Βαθειά πίστη στόν Χριστό;

Εἶπε ὁ Χριστός στήν αἱμορροῦσα:

-Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε. Μπράβο γιά τήν πίστη σου. Κράτα την ἔτσι καί προχώρα.

Πῶς θά προχωρήσουμε ἐμεῖς;

Ἐγώ δέν ἔχω τόση πίστη, θά πεῖ ὁ καθένας μας. Τί νά κάνουμε; Ἄς θυμηθοῦμε ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ὁ Χριστός περπατᾶ πάνω στά κύματα, μία μέρα πού εἶχε φουρτούνα. Μέσα στό καραβάκι, ἦταν οἱ ἀπόστολοι. Τόν βλέπουν. Βλέπει ὁ Πέτρος τόν Χριστό

νά περπατάει στά κύματα καί τοῦ λέει:

-Κύριε, σύ εἶσαι; Πές νά κατεβῶ καί ἐγώ καί νά περπατήσω πάνω στά κύματα. Μέ τήν δική σου δύναμη καί μέ τό δικό σου θέλημα.

Τοῦ εἶπε ὁ Χριστός:

-Κατέβα παιδί μου καί περπαῖτα.

Κατέβηκε ὁ Πέτρος καί περπατοῦσε πάνω στά κύματα. Ἀλλά μιά στιγμή εἶδε ὅτι τά κύματα ἦταν πιό μεγάλα ἀπό ὅτι τά ὑπολόγιζε καί φοβήθηκε. Ξέχασε πόσο μέγανος ἦταν ὁ Χριστός καί ἔβαλε στό νοῦ του πόσο μεγάλα ἦταν τά κύματα. Καί κείνη τήν στιγμή ἄρχισε νά βουλιάζει. Ἄπλωσε τό χέρι του ὁ Πανάγαθος Κύριος τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε:

-Γιατί δίστασες ὀλιγόπιστε; Γιατί ἄφησες τήν πίστη σου νά πάει πρός τά κάτω; Νά βουλιάξει;

Ἡ πίστη του βούλιαξε ἐκείνη τήν στιγμή, ὄχι ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνον τόν ἔπιασε ὁ Χριστός. Ἡ πίστη του βούλιαξε. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει; Κράτα τήν πίστη σου γερά. Καί ἀνέβαζέ την λίγο παραπάνω. Κάνε την λίγο πιό δυνατή. Πῶς τήν κάνουμε τήν πίστη μας πιό δυνατή; Νά ποῦμε τόν ἀπλούστερο τρόπο;

Νά πῶ τήν Κυριακή τό πρωί: «Κυριακή σήμερα. Πάω στήν Ἐκκλησία. Μά εἶμαι κουρασμένος. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Θεός. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Χριστός μέ τήν δύναμή του». Τό λέμε;

Δεύτερον: «Εἶναι Παρασκευή σήμερα. Καί εἶμαι πεινασμένος καί διψασμένος. Ἔ, δέν χάθηκε ὁ κόσμος. Θά φάω λίγο ἀρτύσιμο φαγητό».

Γιατί δέν λές καλύτερα, ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι πιό δυνατό, καί θά σέ κρατήσει πιό γερά ἀπ' ὅτι πέντε θερμίδες ἀπό ἕνα κοματάκι τυρί; Καί ἀπό κανά μεζεδάκι καί ἀπό λίγο λαδάκι καί ἀπό ὀτιδήποτε ἄλλο; Κάνε μιά τέτοια κουβέντα στόν ἑαυτό σου.

Τρίτον: Ἦλθε ἡ ὥρα γιά προσευχή καί σύ λές: «Νά ἀρχίσω τώρα προσευχή; Κουρασμένος εἶμαι. Ἄς κάνω στά γρήγορα ἕνα Σταυρό καί ξέμπλεξα».

Ψιλικατζής έγινες! Τόσο δειλός είσαι και φοβάσαι; Κάνε ένα προσκύνημα στό Θεό τής δόξης. Βάλε τό κεφάλι σου λιγάκι κάτω στή γή και παρακάλεσέ τον: «Έλα Χριστέ μου, αδύναμος είμαι, ταπεινός είμαι, μικρός είμαι. Τό ξέρω έγώ πόσο μικρός είμαι. Προσπαθώ νά καταλάβω πόσο μεγάλος είσαι σύ. Βοήθα με. Κράτα με. Φώτισέ με. Δυνάμωσέ με Θεέ μου».

Πώς θά τόν παρακαλέσεις άν δέν κουραστεῖς λίγο; Και πώς θά ρθει κοντά σου, άν δέν τόν παρακαλέσεις, μέ θερμή, μέ καρδιά, δείχνοντάς του ότι τόν έχεις Πατέρα, θησαυρό.

Άς παρακολουθήσουμε αυτά τά μηνύματα και τά νοήματα πού μέσα από τό άγιο Εύαγγέλιό του, μάς δίδει ό Κύριος για τήν σωτηρία μας. Άμήν.-

διασκευασμένη όμιλία πού έγινε στό Μεγαδένδρο τίς 9/11/2003

Πηγή: agiazoni.gr